

skuldi hann ekki verða: tann máttin var ovgamalur. Tí tók hann byrsuna og fyrði eitt skot eftir hundinum, sum gekk í túninum. Hann fekk eittans höglið í trýnið. So löðir hann aðru ferð og skjýtur undirtrýni av hundinum, sum nú fer rýnandi og hvínandi inn undir kvörnina. Ein av monnum, sum var hjá, sigur: »Óreint í hondina, ið skeyt«; tekur so og brennur eitt skot av inn undir kvörnina. Hundurin sýntist tá at vera deyður, men tá ið maðurin tók í hann, leikaði hann sum óður. Maðurin fór tá at berja hann við byrsuni til pípan var krökt sum ein gjörð. Aðrir komu tá upp í leikin og stungu hundin til avlívís við kvíslum.

Hetta gekk alt so óreiðuliga til, at maðurin, ið hundin hevði átt, blundaði ikki ta náttina.

S. O.

Tá ið eg var ungur, gekk eg mangan um Borðoyarfjall, og um tað so var stytsta dag, so kom eg tó altíð aftur um kvöldið, bara veður var, tí eg var gongumaður. Tá var ikki, soleiðis sum nú, handil á hvörjum útnesi; nú koma guvuskip 12 ferðir um árið til landið við keypmannsgóðsi og mongum öðrum; postmaður gongur um fjallið við kópaposa, og í honum hevur hann bæði brøv og blöð ella ávísur. Ofta gongur hann leingi, ella villist hann og kemur ikki vegin framm, fyrr enn langt er umliðið. Norska guvuskipið »Vaagen« kom til Klaksvíkar 2. jan. í ár, og sum vera mann, hevði tað brøv og prentaði tíðindir við, sum skuldu norð um fjall; tjúgandi dagur var í gjár, og einkið er komið enn. Antín er fjallið vaksið, ella posturin villstur. Lítið hevði eg virt slíka gongd, tó at eg nú eri gamal og krýkin; men kvíkur maður var.

Skyldmaður í feitilendi.

Eg las í einum blaði um brúðleyp, sum hevur staðið fyri norðan. »Ein gamalur Föringur« nevnr um brúðfólk, sum ikki komu til steðar, tó at tey hövdu lovað tað. Eg haldi, at hann gloymur at siga okkum, at slík fólk hava gamlir Föringar nevnt »orðloysingar«.

Tað nevntist um, hvussu brúðurin var skapt. Öll vita, at hon hevur ikki skapt seg sjálva. Eg havi frætt frá einum dreingi, sum varð rikin so ógreiddur aftur á land av einum fiskiskipi, tí hann var nógv meir enn sjálvur annar í klæðum sínum. Hetta haldi eg, at foreldur hansara hövdu skomm av, tí at tey ikki hövdu vænt hann betri.

At brúðgómurin tók ein mann út um vindeygað, visur at hann var nakað mentur, í alt fall meir enn ein gamalur Föringur, sum hevði tvey til at dragsa seg heim til hús úr einum brúðleypi.

Ikki mátti ein gamalur Föringur gloymt at minna um hitt gamla orðið, sum sigur: Tú skalt fyrst sópa fyri tínum durum, áðrenn tú fert við kvastri á annans tún. Ijótt er at hoyra hann tala um annans armóð, sum letur panta bæði seyð og neyt frá sær sjálvum; og meiri lögi er, at stór-böndir úr Förlum, sum rekast alt summarið uppi í Íslandi, hava stóra umhugsan um annans manns búgv.

Ein ólærdur Föringur.

Mær rennur tíða til, hvørja ferð eg í »Föringatíðindi« sigggi orðini: »Latið smáfuglar og heiðafuglar hava frið«. Eg havi altíð haft gleði av at siggja og hoyra teir nyttugu og meinaleysu smáfuglanar.

Hvat eru nú nyttugur og hvat eru skaðiligir fuglar? Hetta mann ikki vera skilligt fyri øllum. Í alt fall er tað mær av sonnum sagt, at prestur eina ferð spurdi ein skila mann, hvat hann helt vera skaðligar fuglar: Svarið var stutt og greitt: »Hösn, heimalomb, konufólk og dunnur!«

— 1 —.

Lýsingar.

Hoyggj er at selja hjá **O. C. Petersen**, Sellátur.

Ein kúgv, sum nýliga hevur kálvað ella stendur til at kálva, ynskist til føðurs til heystar ella aftur í árið.

J. P. Evensen.

Til Saudakrog í Island begjæres:

En Pige mellem 20 og 30 Aar til at bestyre en lille Husholdning; en dito til almindeligt forefaldende Arbejde hos en Bonde.

Nærmere Oplysning meddeler

H. C. Müller.

Thorshavn, den 27de Febr. 1893.

 Lýsingar upptakast í Föringatíðindi av smæstu skrift (petit) fyri 1 oyru hvørt orðið. Av störrri Skrift (corpus) 2 orð 3 oyru. Enn störrri skriftir kosta 80 oyru fyri 1 tumma í hædd.